

Toldkommission netop har haft en saadan Valutadifferencekomité, hvis Betænkning, som fornylig er afgivet, just anbefaler at indføre et Importafgiftssystem til Værn mod Valutadumping, saaledes som den danske Industri havde ønsket og tænkt sig. Men jeg skal gerne gøre den højtærede Minister den Indrømmelse at tilføje, at jeg ikke tror, at denne Betænkning vil faa en bedre politisk Skæbne i Norge, end Tilfældet har været med den danske Industris Ønsker. Men selv om dette bliver Tilfældet, har selve Komiteens Arbejde desuagtet vist en ganske anden Forstaaelse fra den norske Statsmagts Side end den, som har fundet Udtryk i Valget af de særlige sagkyndige, som det danske Handelsministerium har støttet sig til i sin selvstændige og altsaa ogsaa ensidige Bearbejdelse af Industriens Materiale.

Naar jeg kort skal omtale disse sagkyndige, da begaar jeg intet Diskretionsbrud. Thi skønt Betænkningen med et mildt Ord var stærkt præget af disse sagkyndiges specielle Meninger, indeholdt samme Betænkning dog ikke med et Ord disse sagkyndiges Navne. Først gennem den højtærede Ministers Tale kender man nu Navnene, som altsaa ikke længere er Tabu. Professor Birck og Professor Westergaard har efter den højtærede Ministers Udtalelser kun indleveret Memoranda om den samlede økonomiske Situation, og selv om Professor Birck ved sin tidligere Optræden ikke just har gjort sig populær indenfor den danske Industri, har selvfølgelig ikke et Menneske, heller ikke indenfor Industrien, haft noget sagligt at indvende mod, at Ministeriet byggede paa slige Memoranda. Naar man derimod er gaaet over til at gøre selve Industriens Oplysninger til Genstand for en Kritik, der, som jeg allerede har antydnet, hist og her har faaet en særdeles skarp og kritisk Karakter, og man dertil har valgt to sagkyndige som Direktør Jakob Lindberg og Sekretær Himmelstrup, maa den højtærede Handelsminister trods alt, hvad han sagde af smukt og venligt om disse to Herrer, ikke fortænke Industrien i, at den mildt talt blev forbavset den Dag, da den fik dette at vide — hvilken Dag laa særdeles tæt op ad Datoen for den paatænkte Offentliggørelse! Det havde været naturligt, om ogsaa Ministeriets Bearbejdelse af Materialet var sket med Industriens Medvirken eller i alt Fald ved Hjælp af Autoriteter, der stod noget mere neutralt.

Den højtærede Handelsminister, der synes at udstrække sin Faderfølelse i en

meget betænkelig Grad ud over alle Grænser, gik forleden Dag stærkt i Brechen for Direktør Lindberg, som netop hævdes at have de Forudsætninger og det Kendskab til Forholdene, som gjorde baade ham og Hr. Himmelstrup særdeles vel egnede til at være Ministeriet behjælpelige med den rent saglige Gennemgang af nævnte Materiale, hvorfor den højtærede Handelsminister var disse Herrer megen Tak skyldig o. s. v. Det kunde aldrig falde mig ind, at en Mands politiske Anskuelser — Direktør Lindberg er som bekendt Socialdemokrat — skulde være en Hindring for, at han skulde komme i Betragtning ved et saadant Arbejde, naar der i øvrigt sagligt intet var at indvende. Men Forholdet bliver et helt andet, naar der er Tale om Fanatisme, og den højtærede Handelsminister burde dog kende saa meget til Byerhvervenes Historie i de senere Aar, at han var klar over, at netop Direktør Lindberg just er besjælet af Fanatismens hellige Ild, og at denne Ild just ikke brænder til Ære eller Virak for den danske Industri. Som uvildigt Vidne, end sige Dommer, kunde man ikke betragte denne Mand fra Industriens Side.

Men ogsaa overfor det politiske maa der være visse Grænser, og jeg vil da hævde, at disse Grænser overskrides, naar en Handelsminister i en Venstregering, en Byerhvervenes Minister, støtter sig til en Ekspert, der, samtidig med at han bedømmer og fordømmer Industriens Indberetning, skriver Artikler i socialdemokratiske Blade, i hvilke han ret aabent gør sig til Talsmand for en Anskuelse, der gaar ud paa, at Arbejderne er en ganske letsindige Mennesker, hvis de ikke støttede sig til deres Vaaben, som de skulde have beholdt fra Krigens Dage, gennemtvinger deres Krav. Selvfølgelig sigter dette ikke til danske Forhold, jeg antager ikke, at det er de Stauningske Rekylautomobiler, som skal staa til Raadighed for Carl F. Madsen, Lyngsø og eventuelt Thøgersen, hvis disse Herrer i øvrigt kan tænkes anbragt i samme Vogn. Men selv om Hr. Lindberg altsaa i den Artikel, jeg sigter til, taler om engelske Arbejdere, hvem han bebrejder, at de har været saa letsindige at aflevere deres Vaaben, efter at de er kommet hjem fra Skyttegravene, saa at de ikke har kunnet faa Del i Krigsrovet, som Overklassen nu fordeler imellem sig — jeg tror nu, Hr. Lindberg vurderer den økonomiske Situation i England noget forskert —, antager jeg, de borgerlige Partier i dette Ting vil være enige med mig i, at den Slags Udtalelser passer meget ilde for den saglige Autoritet, der her skal staa det